

17 Απριλίου: Εορτή της Ζωοδόχου Πηγής

/ [Βίοι Αγίων](#)

Σήμερα, Παρασκευή της Διακαινησίμου, δεσπόζει η εορτή της Ζωοδόχου Πηγής. Εορτάζει η Εκκλησία μας τα εγκαίνια του ναού της υπεραγίας Δεσποίνης ημών Θεοτόκου της Ζωοδόχου Πηγής και τελείται πανήγυρις προς τιμήν της Θεοτόκου.

Με το όνομα Ζωοδόχος Πηγή του Μπαλουκλί υπάρχει ιερό χριστιανικό προσκύνημα με αγίασμα, κτίσμα του 5ου αιώνα μ.Χ. και βρίσκεται στην περιοχή Επταπυργίου στην Κωνσταντινούπολη έξω από τη δυτική πύλη της Σηλυβρίας, όπου υπήρχαν τα λεγόμενα «παλάτια των πηγών». Πήρε την ονομασία του από το τουρκικό όνομα Balık, που σημαίνει ψάρι, και περιλαμβάνει το μοναστήρι, την εκκλησία και το αγίασμα. Στη Μονή σήμερα υπάρχει Αδελφότητα από μοναχές. Οι προσκυνητές ασπάζονται ευλαβικά το εικόνισμα της Παναγίας και λαμβάνουν ευλογία από το

Αγίασμα της Μονής.

Σήμερα, επίσης, η Εκκλησία εορτάζει μνήμη του ιερομάρτυρος Συμεών του εν Περσίδι και των συν αυτώ, του Αγίου Αγαπητού πάπα Ρώμης και του Οσίου Μακαρίου του Νοταρά (+1805), ο οποίος γεννήθηκε στην Κόρινθο το 1731. Καταγόταν από το επιφανές γένος των Νοταράδων. Νωρίς αγαπήθηκε από τους συμπατριώτες του και με κοινή φωνή, κλήρος και λαός, ζήτησαν και τοποθετήθηκε Μητροπολίτης τους το 1765.

Η ποικίλη δράση του ως ποιμενάρχου του αποστολικού θρόνου της Κορίνθου υπήρξε υποδειγματική και φωτισμένη. Από τα σπουδαιότερα έργα του είναι η διοργάνωση και αναμόρφωση του κλήρου και της παιδείας στην επαρχία του. Καθήρεσε τους ιερείς που ασχολούνταν με εξωεκκλησιαστικά θέματα. Δεν χειροτονούσε όσους δεν είχαν την κανονική ηλικία, ή την απαραίτητη μόρφωση και τη γνώση της εκκλησιαστικής τάξεως και ευσέβειας.

Κατά τη διάρκεια του Ρωσοτουρκικού πολέμου (1768) αναγκάστηκε να εγκαταλείψει το ποίμνιό του και να αναχωρήσει για τη Ζάκυνθο. Από εκεί επισκέφθηκε και παρέμεινε στην Κεφαλλονιά, Ύδρα, Χίο και τέλος έφθασε στον ποθητό του Άθωνα, στην περιοχή των Καρυών. Αδίκως, δεν του επέτρεψαν να επανέλθει ποτέ στο θρόνο του.

Οι έριδες που συνάντησε στο Άγιον Όρος, λόγω του κολλυβαδικού ζητήματος, απομάκρυναν τον Όσιο Μακάριο από αυτό και τον έφεραν στη Χίο κατόπιν στην Πάτμο και τη Σμύρνη. Τελικά, εγκαταστάθηκε μόνιμα στη Χίο.

Αγωνίσθηκε πολυχρόνια με μακρές νηστείες και άλλες πνευματικές ασκήσεις. Αγάπησε τους συνανθρώπους του και πάσχιζε για τη σωτηρία τους γράφοντας επιστολές, εκδίδοντας βιβλία, κηρύττοντας, εξομολογώντας κι ελεώντας. Με το χάρισμα της θαυματουργίας, βοήθησε πολλούς ασθενείς ψυχικά και σωματικά.

Συνδέθηκε με φιλία με τους Οσίους Νικόδημο τον Αγιορείτη και Αθανάσιο τον Πάριο. Συνεργάστηκε μαζί τους για την έκδοση πολλών ψυχωφελών έργων. Αναδείχθηκε ηγετική μορφή του αναγεννητικού κινήματος των Κολλυβάδων.

Το κολλυβαδικό κίνημα των μοναχών προσπάθησε να συνδέσει τους Ορθόδοξους της εποχής τους με τη λοιπή ασκητική παράδοση της Εκκλησίας. Επιπλέον, εκτός από το ζήτημα της τέλεσης με κόλλυβα των μνημοσύνων το Σάββατο, ως κατεξοχήν ημέρας των κεκοιμημένων, οι κολλυβάδες μοναχοί επέμεναν και στη συχνή συμμετοχή των Χριστιανών στη μετάληψη των Αχράντων Μυστηρίων.

Ο Όσιος Μακάριος κοιμήθη ειρηνικά στις 17 Απριλίου 1805 και ετάφη στον περίβολο του ναού του Αγίου Πέτρου. Μετά από τρία έτη, το 1808,

πραγματοποιήθηκε η ανακομιδή των τιμίων λειψάνων του Αγίου Μακαρίου. Το βίο του έγραψε ο πνευματικός του υιός, Όσιος Αθανάσιος ο Πάριος και την ακολουθία του ο συνέκδημος και μαθητής του, Όσιος Νικηφόρος ο Χίος.